

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/126/2013
Identifikačné číslo spisu:	6012201153
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2015
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6012201153.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: ZK-Team SK, s.r.o., IČO: 46 622 418, so sídlom Utekáč 886/91, Utekáč, zastúpený AK MAĎAR & Partners, s.r.o., so sídlom AK Skuteckého 1, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1047946/2012 zo dňa 8. augusta 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/127/2012-117 zo dňa 9. augusta 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/127/2012-117 zo dňa 9. augusta 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou žiadal súd o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1047946/2012 zo dňa 08.08.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica - pobočka Lučenec č. 9611301/1/429558/2012 z 12.03.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH v sume - 5939,69 Euro a bola mu vyrúbená daňová povinnosť vo výške 58 822,31 Euro na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2011, a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že ust. § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona o DPH formuluje základné všeobecné podmienky nároku platiteľa dane na odpočet dane. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané. Platiteľ má teda nárok na odpočet dane pri všetkých uskutočnených zdaniateľných plneniach prijatých na účely uskutočnenia zdaniateľných plnení pri dodržaní podmienok stanovených zákonom.

Daňové doklady sú však z hľadiska nároku na odpočet DPH použiteľné len vtedy, ak je nepochybné, že v nich uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Vykonanou daňovou kontrolou na zistenie oprávnenosti nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie jún 2011, ako aj šetreniami vykonanými v daňovom konaní, bolo správcom dane spochybnené uskutočnenie žalobcom deklarovaných zdaniteľných plnení. Správca dane a následne žalovaný vyhodnotili podrobne vykonané dokazovanie so záverom, že žalobca v priebehu daňového konania nepreukázal, že došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia, čo je základná podmienka pre uplatnenie odpočtu dane. Žalobca v priebehu daňového konania predovšetkým nepreukázal, že došlo k dodaniu (uskutočneniu) sporných zdaniteľných plnení, ku ktorým malo dôjsť na základe zmlúv o dielo uzavretých žalobcom so spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, keď sa mu nepodarilo právne relevantným spôsobom vyvrátiť pochybnosti, či daňovo uznateľná služba bola poskytnutá, pričom na výzvu správcu dane nepreukázal konkrétne poskytnutie služby podľa predmetných zmlúv. Skutkový a právny problém v danom prípade teda spočíval podľa krajského súdu v posúdení toho, či boli pre žalobcu vykonané služby podľa zmlúv o dielo, ktoré mali byť poskytnuté pre žalobcu spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o., a ktoré boli žalobcovi vyfakturované faktúrami č. 20110605 a č. 20110606 zo dňa 30.06.2011.

Pokiaľ išlo o žalobcom namietané ukrátenie na jeho zákonnom nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH nezákonným rozhodnutím žalovaného, ktorému predchádzalo rozhodnutie správcu dane ako aj žalobcom namietanú nezákonnosť napadnutého rozhodnutia i jemu predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatočne zisteného skutkového stavu, nevysporiadaní sa s dôvodmi uvádzanými žalobcom v priebehu konania (nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia žalovaného i správcu dane) a existencie iných väd, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného, jemu predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane, ako aj konania, ktoré vydaniu týchto rozhodnutí predchádzalo dospel k záveru, že žalobcom uplatnená námietka nedostatočne zisteného skutkového stavu a následne jeho nesprávneho právneho posúdenia veci nie je dôvodná. Žalovaný i správca dane postupovali v súlade s ust. § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. v úzkej súčinnosti so žalobcom a pri vyžadovaní plnenia jeho povinností v tomto konaní použili len také prostriedky, ktoré ho čo najmenej zaťažili a umožnili pritom správne vyrubiť a vybrať daň. Žalobca bol v priebehu konania vyzývaný na predloženie dôkazov o uskutočnení preverovaných plnení, pričom rozhodné skutočnosti preveroval správca dane formou dožiadaní, miestnych zisťovaní a ústnych pojednávaní. Získané dôkazy správcu dane v súlade s § 2 ods. 3 a 6 zákona č. 511/1992 Zb. hodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pri uplatňovaní daňových predpisov bral do úvahy skutočný obsah právnych úkonov alebo iných skutočností rozhodujúcich pre určenie dane. Je potrebné zdôrazniť, že v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt (žalobca) je povinný preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. V preskúmanom prípade správca dane v priebehu vykonávania daňovej kontroly vyzval žalobcu na predloženie dôkazov, resp. dal žalobcovi možnosť preukázať ním uvádzané skutočnosti a predkladať dôkazy. Žalobca predložil správcovi dane dodávateľské faktúry, z ktorých si uplatňoval predmetné odpočítanie dane, ako aj zmluvy o dielo uzatvorené medzi žalobcom ako objednávateľom a spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. ako zhotoviteľom, avšak nepredložil dôkazy, ktoré by preukazovali, že ním deklarované plnenie - služby (stavebné práce, ktoré mali byť predmetom predložených zmlúv o dielo uzatvorených medzi žalobcom ako objednávateľom a spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. ako zhotoviteľom, ako aj predloženými faktúrami, v ktorých boli predmetné práce fakturované) boli žalobcovi skutočne aj dodané, resp. realizované tak, ako to tvrdí žalobca. Krajský súd zhodne s argumentáciou žalovaného i správcu dane, že faktúra ako dôkaz sama o sebe v takomto prípade nestačí, ak nie je podložená reálnym dodaním služby, resp. poskytnutím plnenia a uskutočnenie, resp. poskytnutie služby, vznik daňovej povinnosti a následne právo odpočítať daň nie je možné deklarovať len po formálnej stránke vystavenými a žalobcom predloženými dodávateľskými faktúrami a že je potrebné aj po stránke obsahovej preukázať dodanie služieb ich reálnym preukázaním (poskytnutie služby, resp. plnenia - stavebných prác) od dodávateľa, ktorý bol uvedený na žalobcom predložených faktúrach.

Súd dospel k záveru, že bolo nepochybniteľne preukázané, že vykonaným preverovaním správcu dane tak, ako je podrobne uvedené v rozhodnutí správcu dane i rozhodnutí žalovaného sa dodanie

fakturovaných zdaniteľných obchodov nepreukázalo. Vykonaným dokazovaním bolo spochybnené a žalobca teda nepreukázal, že fakturované práce boli, resp. mohli byť vykonané, resp. poskytnuté spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o., ako to deklaroval žalobca predloženými dodávateľskými faktúrami, z ktorých si uplatňoval odpočítanie dane.

Podľa krajského súdu pre prijímateľa plnenia je faktúra dokladom nevyhnutným na preukázanie vzniku nároku na odpočítanie dane z prijatého plnenia podľa § 51 ods. 1 písm. a/ 222/2004 Z. z., ale súčasne je nevyhnuté, aby platiteľ dane, ktorý si uplatňuje odpočítanie dane, preukázal, či a aké plnenie od dodávateľa uvedeného na faktúre prijal, a či faktúru vystavil deklarovaný platiteľ dane. V preskúvanom prípade sa dodanie prác od dodávateľa 1. ENTERPRICE s.r.o., Lučenec uvedeného na dodávateľských faktúrach, z ktorých si žalobca uplatnil odpočítanie dane, nepreukázalo, a teda neboli splnené zákonné podmienky na odpočítanie dane stanovené v § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z., preto správca dane správne vec právne posúdil, keď z uvedených faktúr neuznal odpočítanie dane vo výške 64 762 Eur, na základe čoho neuznal nadmerný odpočet dane v sume - 5939,69 Eur za rozhodné zdaňovacie obdobie (jún 2011) a určil vlastnú daňovú povinnosť vo výške 58 822,31 Eur. Súd má za to, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci, pričom vykonali dokazovanie v takom rozsahu, v akom to bolo potrebné pre zistenie podkladov a skutočností potrebných na správne určenie daňovej povinnosti. Je nesporné, že z ust. § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. pre žalobcu vyplýva povinnosť preukázať skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť dokladov. Žalobca dôkazné bremeno neunesol, poskytnutie plnenia deklarovaného predloženými dodávateľskými faktúrami od spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. bolo spochybnené (skutočnosťami zistenými správcom dane v priebehu daňového konania, ktoré vyplývajú z vykonaných šetrení deklarovaného dodávateľa žalobcu, ako aj týmto dodávateľom označených subdodávateľov).

Pokiaľ žalobca v žalobe tvrdil, že správca dane i žalovaný nevedli dokazovanie objektívne a nestranne, keďže nevykonali všetky dôkazy, na ktoré žalobca upozorňoval, a ktoré by mu mohli privodiť lepšie a výhodnejšie postavenie v daňovom konaní, žalobca konkrétne tieto neoznačil a súd nemôže za žalobcu tieto vyhľadávať. Pokiaľ žalobca namietal, že mu nebola daná možnosť priamo klásť otázky osobám, ktoré žalovaný a správca dane kládli v rámci ozrejmovania skutkového stavu, čím mal správca dane i žalovaný postupovať v rozpore s § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. súd uvádza, že uvedenú námietku považoval za neopodstatnenú, keďže počas daňovej kontroly správca dane nevykonával dokazovanie spôsobom stanoveným v § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.

Taktiež súd uviedol, že pokiaľ žalobca namietal nevykonanie konfrontácie konateľa spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. (dodávateľ žalobcu) a Ing. Q. ako splnomocneného zástupcu uvedenej spoločnosti, že uvedená konfrontácia nebola možná z dôvodu úmrtia Ing. Q..

Uvedené skutočnosti by však podľa názoru súdu nemali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj predchádzajúceho rozhodnutia správcu dane vzhľadom na to, že správca dane preveroval dodanie fakturovaných prác Ing. Q. označených v spoločnosti N.S.A. a.s. Bratislava a F. z Banskej Štiavnice, pričom sa dodanie predmetných prác, tak ako to tvrdil Ing. Q. v prospech spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o., nepreukázalo. Pokiaľ následne Ing. Q. zmenil svoju výpoveď a za subdodávateľa sporných prác dodatočne označil ďalšiu spoločnosť - INCOLA GARANSEC s.r.o., ktorej konateľom bol N. F., rovnako poskytnutie prác na predmetných zákazkách nebolo preukázané a nevypočutie zástupcov spoločnosti BAKSTAV s.r.o. súd nepovažoval za takú vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného, pretože poskytnutie prác na predmetnej zákazke nebolo predmetom zisťovania a určovania dane, toto poskytnutie prác ani nebolo spochybnené, spochybnené bolo dodanie a vykonanie prác deklarovaných faktúrami vystavenými spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. v prospech žalobcu, ktorý si z týchto plnení uplatnil odpočet DPH.

Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutí vydaných v daňovom konaní žalovaným, resp. správcom daní, z dôvodu že vysporiadanie sa s tvrdeniami a predkladanými dôkazmi zo strany žalobcu bolo žalovaným vykonané povrchné, tendenčne a tak, že takéto odôvodnenie nenapĺňa zákonnú požiadavku presvedčivého odôvodnenia, krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutia netrpia nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov ich odôvodnení. Podľa súdu žalobca v žalobe ani nenamielal, že chýbajú dôvody napadnutých rozhodnutí. Tvrdil len, že odôvodnenie predmetných

rozhodnutí nenaplní zákonnú požiadavku stanovenú v § 30 zákona č. 511/1992 Zb. Takýto žalobný dôvod nezákonnosti napadnutých rozhodnutí neobstoí, pretože nemá oporu v odôvodnení rozhodnutia žalovaného, ani rozhodnutia správcu dane. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia nie je spôsobená tým, že účastník konania nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia alebo nesúhlasí so závermi, ku ktorým správny orgán dospel, resp. sa domnieva, že vysporiadanie sa s tvrdeniami a predkladanými dôkazmi bolo vykonané povrchné a tendenčné. Nepreskúmateľné je rozhodnutie, z ktorého výroku nie je možné zistiť, ako bolo vo veci rozhodnuté, alebo keď výrok je vnútorne rozporuplný. Tiež môže ísť o prípad, keď nie je odlíšené, čo je výrok a čo je odôvodnenie, alebo kto je účastníkom konania alebo kto bol rozhodnutím zaviazaný. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia spôsobuje aj rozpor medzi výrokom a odôvodnením a absencia alebo nejednoznačnosť právnych záverov vyplývajúcich z rozhodujúcich skutkových okolností. Pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, táto musí spočívať v tom, že rozhodnutie nie je odôvodnené vôbec alebo že v odôvodnení rozhodnutia chýbajú skutočnosti, na základe ktorých správny orgán rozhodol, a teda chýbajú skutkové dôvody rozhodnutia. Rovnako v prípade, keď rozhodnutie je založené na takých skutočnostiach, ktoré v konaní neboli vôbec zisťované alebo z odôvodnenia nie je zrejmé, aké dôkazy boli vykonané a z ktorých boli dané skutkové zistenia zistené. Napadnuté rozhodnutie žalovaného ani správcu dane však takýmito chybami netrpí. Z obsahu napadnutých rozhodnutí vyplýva, že odôvodnenie obsahuje označenie úkonov, ktoré boli vykonané ako v priebehu daňovej kontroly, tak aj vo vyrubovacom i odvolacom konaní a obsahuje aj hodnotenie dôkazov, pričom vyvedené závery logicky vyplývajú z vykonaného dokazovania. Odôvodnenie napadnutých rozhodnutí podľa názoru súdu spĺňa náležitosti uvedené v § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., pričom žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí ako odvolací orgán vysporiadal aj s dôkazmi predloženými žalobcom v odvolacom konaní.

Pre úplnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca v žalobe poukázal na svoje predošlé písomné vyjadrenia vo veci, ktoré by mali byť súčasťou administratívneho spisu žalovaného a správcu dane, súd konštatuje, že preskúmava napadnuté rozhodnutie len z dôvodov uvedených v žalobe. Tieto dôvody nemá v kompetencii doplniť, konkretizovať alebo vyhľadávať. Z nekonkrétne uplatneného dôvodu nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutia.

Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nesprávne vyhodnotil a aplikoval ustanovenia zákona č. 222/2004 Z. z. vo vzťahu k oprávneniu žalobcu uplatňovať si nárok na nadmerný odpočet DPH a poukázal pritom na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci Mahagében, súd uviedol, že predmetný rozsudok rieši prípad, keď vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane boli splnené. V preskúmvanej veci o takýto prípad nešlo, keďže žalobca nepreukázal prijatie plnenia deklarovaného za obdobie jún 2011 predloženými faktúrami od spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. (dodanie prác spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. pre žalobcu bolo spochybnené), t.j. nešlo o plnenie zakladajúce nárok na odpočet dane a neboli splnené vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane upravené v zákone o DPH, ako predpokladá uvedený rozsudok. V preskúmvanom prípade si žalobca uplatnil odpočet dane z deklarovaných faktúr neoprávnene, t.j. v rozpore s ust. § 49 zákona č. 222/2004 Z. z.

K námietke žalobcu, že navrhovateľ nesprávne právne posúdil skutkovo významné okolnosti ohľadne riadenia, konania a zastupovania obchodnej spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. (dodávateľa žalobcu) a tým uprel právo žalobcu na nadmerný odpočet DPH krajský súd uviedol, že dôvodom neuznania odpočítania dane z preverovaných dodávateľských faktúr za mesiac jún 2011 za dodávky prác od spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. bola skutočnosť, že dodanie týchto vo faktúrach deklarovaných prác spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. žalobcovi sa nepreukázalo, čím neboli splnené podmienky stanovené v § 49 ods. 1 a 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. Otázka právneho posúdenia udelenej plnej moci a skutočnosti, či bol Ing. Q. oprávnený konať za spoločnosť 1. ENTERPRICE s.r.o., ktorú správny orgán posudzoval ako predbežnú otázku, nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. Je však potrebné prisvedčiť žalobcovi, že zápis zmeny konateľa spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. do obchodného registra má deklaratórny charakter.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu z dôvodov uvedených v žalobe dospel na základe vyššie uvedených dôvodov k záveru, že toto rozhodnutie je z dôvodov uvedených v žalobe v súlade so zákonom. Súd preto žalobu v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 09.08.2013, č. k. 24S/127/2012-117, v zmysle § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení s § 220 O.s.p. zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania, alebo aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 250ja ods. 3 prvá veta O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného a podľa okolností aj rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie alebo, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení s § 221 O.s.p. zrušil a v zmysle § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca má za to, že správneho orgánu i žalovanému riadnym spôsobom preukázal deklarované zdaniteľné plnenia, a to predložením riadne vystavených účtovných dokladov (faktúr), ktoré boli vystavené jeho dodávateľom spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. na základe zmlúv o dielo. Predmetné faktúry sú u žalobcu v účtovníctve riadne zaúčtované, vrátane príslušných úhrad, ktoré za poskytnuté služby dodávateľovi riadne zaplatil.

Na preukázanie svojich tvrdení uviedol, že deklarované stavebné práce boli spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. skutočne dodané a následné odovzdanie jeho odberateľovi spoločnosti BAKSTAV s.r.o. Bratislava, o čom bol spísaný Preberací a odovzdávajúci protokol datovaný 27.06.2011, ktorej predmetom bola stavba Pusté Čemerné oplatenie a terénne práce a Preberací a odovzdávajúci protokol zo dňa 27.06.2011, ktorej predmetom bola stavba Jaklovce. V oboch protokoloch bolo uvedené, že stavba bola odovzdávaná bez nedorobkov a väd.

Nakoľko dodané práce vykonané subdodávateľom 1. ENTERPRICE s.r.o. boli spoločnosťou BAKSTAV s.r.o. - žalobcovým odberateľom, riadne prebraté a odsúhlasené i za prítomnosti Ing. Q. (osoby splnomocnenej konať za spoločnosť 1. ENTERPRICE s.r.o.), žalobca už ďalej nepovažoval za potrebné vyhotovovať ďalšie preberacie a odovzdávajúce protokoly medzi ním ako odberateľom a spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. ako dodávateľom. Uvedené vyplývalo i skutočnosti, že sa jednalo o výkon totožných prác.

Podľa jeho názoru sa s vyššie uvedenými dôkazmi, svedčiacimi v prospech žalobcu, žalovaný vôbec nevysporiadal, resp. ich žiadnym spôsobom neodôvodnil. Žalovaný žiadnym spôsobom neobjasnil svoje myšlienkové pochody, spôsob hodnotenia dôkazov, skutkové zistenia a vyvedené právne závery takým spôsobom, aby výsledok jeho rozhodovacej činnosti bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený. Žalovaný bol pritom povinný dôkazy navzájom si odporujúce riadne odôvodniť, a súčasne zdôvodniť, prečo niektoré z nich považuje za nevierohodné a prečo niektoré z nich odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy. Žalobca tak má zato, že správca dane ako i žalovaný nevedli dokazovanie objektívne a nestranne, čím nebol náležité a dôsledne zistený skutkový stav veci.

Žalobca ďalej uviedol, že pri uzatváraní všetkých obchodov komunikoval výlučne s Ing. Q. Q. - splnomocnencom obchodnej spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. Nakoľko objednané práce boli vykonané riadne a včas, žalobca nemal žiadny dôvod pochybovať o oprávnenosti p. Q. konať v mene spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o., pričom protichodné tvrdenia Ing. Q. a N. F. žiadal žalobca odstrániť ďalším dokazovaním, a to vykonaním vzájomnej konfrontácie, v rámci ktorej by bol oprávnený uplatniť si svoje zákonné práva v zmysle § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., a to priamo klásť vypočúvaným osobám otázky pri ústnom pojednávaní a to tak, aby bol skutkový stav veci objektívne a spoľahlivo zistený. Konfrontáciu žalobca žiadal z dôvodu potvrdenia, resp. vyvrátenia tvrdení N. F., ktoré uviedol v zápisnici o miestnom zisťovaní zo dňa 20.12.2011, sp. zn. 664/320/75139/2011 Šár, nakoľko sa z pohľadu žalobcu jedná o neobjektívny (nehodnoverný) dôkaz, pretože sa jedná o typ dôkazu, ktorý sa vykonával bez jeho prítomnosti. I napriek nevykonaniu predmetného navrhovaného dôkazu (nie žalobcovým zavinením), správca dane a následne i žalovaný vydali rozhodnutie, čím porušili požiadavku, čo najúplnejšie zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Výpoveď N. F. pritom správca dane i žalovaný považovali za jeden z kľúčových dôkazov odôvodňujúcich záver, že k zdaniteľnému plneniu zo strany spoločnosti 1. ENTERPRICE s.r.o. nedošlo. V zmysle vyššie uvedeného, zápisnicu o miestnom zisťovaní zo dňa 20.12.2011, sp. zn. 664/320/75139/2011 Šár, ktorej predmetom bolo kladenie vysvetľujúcich otázok N. F., nemožno brať ako úplný (hodnoverný) dôkaz,

nakolko nedošlo k jeho prevereniu vzájomnou konfrontáciou za prítomnosti žalobcu, i napriek tomu, že o vykonanie takéhoto dôkazu žalobca žiadal. V rámci navrhovaného dôkazu by bol žalobca oprávnený klásť svedkom otázky v zmysle § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., čím by bolo zabezpečené objektívne zistenie skutkového stavu veci.

Žalobca taktiež uviedol, že komunikácia s obchodnou spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. bola realizovaná výlučne prostredníctvom jej splnomocneného zástupcu Ing. Q. Q., ktorý žalobcovi oprávnenie konať za spoločnosť preukázal riadne podpísanou plnou mocou zo dňa 16.07.2010, s nadobudnutím jej účinnosti od 01.08.2010, pričom ani po preverení výpisu z Obchodného registra, žalobca o oprávnenosti Ing. Q. nenadobudol žiadne pochybnosti, nakolko v čase účinnosti generálnej plnej moci udelennej Ing. Q. bol konateľom spoločnosti N. F., ktorý bol oprávnený na udelenie generálnej plnej moci Ing. Q.. Zo strany Ing. Q. bolo žalobcovi taktiež predložené Rozhodnutie jediného spoločníka datované 16.07.2010, kde okrem iného bolo rozhodnuté o predaji 100 % obchodného podielu z jediného konateľa a spoločníka G. F. na N. F., pričom zápis do Obchodného registra má deklaratórne účinky a rozhodnutie jediného spoločníka pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia zo dňa 16.07.2010 pozostávajúce z dvoch strán bolo predložené Krajskému súdu Banská Bystrica ako príloha k žalobe zo dňa 31.10.2012 o čom svedčí aj to, že predmetné rozhodnutie je súčasťou súdneho spisu pod č. I. 57, 60 a 61, i napriek skutočnosti, že predmetné rozhodnutie bolo predložené krajskému súdu ako príloha k žalobe zo dňa 13.10.2012, č. I. 57, 60 a 61 súdneho spisu. Krajský súd na str. 12 a 13 napadnutého rozsudku nepravdivo konštatuje, že „nakolko predmetné rozhodnutie bolo predložené žalobcom až po podaní žalobného návrhu a nemohol sa týmito listinnými dôkazmi zaoberať“. Nedostatok jasného a vyčerpávajúceho odôvodnenia rozsudku krajského súdu tak má za následok jeho nepreskúmateľnosť, čím sa jeho postupom odňala žalobcovi možnosť konať pred súdom, nakolko riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (ZSP 56/2008).

Výhodnotenie oprávnenia Ing. Q. konať za spoločnosť 1. ENTERPRICE s.r.o. pritom žalobca považuje za tak kľúčovú otázku, ktorá by mohla mať vplyv na preukázanie žalobcovej dobromyseľnosti pri výkone jeho obchodnej spolupráce so spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o., ktorej výsledkom boli fakturované zdaniteľné plnenia.

Žalobca ďalej uviedol, že z rozhodnutí správcu dane i žalovaného je zrejmé, že samotná materiálna existencia deklarovaných prác v prejednávanej veci nie je sporná, správcom dane i žalovaným bolo spochybnené len dodanie a vykonanie prác spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o., ktoré táto následne deklarovala vystavenými faktúrami. Odpočítanie dane bolo teda správnymi orgánmi spochybnené najmä s ohľadom na skutočnosť, či deklarované plnenia, ktoré spoločnosť ENTERPRICE s.r.o. uviedla vo svojich faktúrach, aj reálne dodala, a to s ohľadom na preverenie jej subdodávateľov. V tejto súvislosti žalobca uvádza, že na vedenie účtovnej evidencie dodávateľa (jeho subdodávateľov), resp. na jej preverovanie žalobca nemá žiadny dosah, a preto správne orgány tak nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, keď žalobcu dotazovali na preukázanie skutočností, ktoré sa zásadne týkajú iného daňového subjektu, a za ktoré zodpovedá výlučne on. Podľa názoru žalobcu nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby sledoval a kontroloval obstarávacie procesy svojho dodávateľa, resp. jeho subdodávateľov. V zmysle predmetných zmlúv o dielo mala práve spoločnosť 1. ENTERPRICE s.r.o. viesť stavebný denník o vykonaných prácach, ktoré by v prípade jeho existencie preukazovali vykonanie sporných prác. Žalobca má zato, že správne orgány na neho preniesli dôkazné bremeno týkajúce sa jeho dodávateľa, a následne z predmetných skutočností vyvodili žalobcovu dôkaznú núdzu, ktorá bola vyhodnotená v jeho neprospech. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, žalovaný ako i správca dane nesprávne právne vec posúdili, čím svoje konanie a následne i svoje rozhodnutia zaťažili takou vadou, ktorá mala vplyv na vydanie ich nezákonného rozhodnutia, čím správne orgány žalobcovi odňali právo na uplatnenie si nadmerného odpočtu DPH a namiesto toho mu vyrubili vlastnú daňovú povinnosť.

Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov konania, a to vrátane trov právneho zastúpenia, na náhradu ktorých žiadal zaviazat' žalovaného, a to v celkovej výške 140 Eur za zaplatené súdne poplatky a trov právneho zastúpenia vo výške 683,49 Eur a 20 % DPH spolu 820,18 Eur na účet.

Vo veci sa vyjadril k odvolaniu svojim podaním zo 17.10.2013 žalovaný, ktorý navrhol napadnutý

rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný uviedol, že v predloženej odvolaní zo dňa 07.10.2013 voči rozsudku č. k. 24S/127/2012-117 žalobca v podstate zotrval na námietkach aké uviedol už v žalobe, a preto žalovaný, zotrváva na odôvodnení svojho žalobou napadnutého rozhodnutia a zotrváva aj na svojom vyjadrení k žalobe, v ktorom sa vysporiadal s námietkami žaloby, a ktoré boli predložené Krajskému súdu v Banskej Bystrici spolu so správnym spisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámené verejné vyhlásenie rozhodnutia na úradnej tabuli Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk, najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Súd v intenciách § 244 ods. 1 O.s.p. preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi.

Zákon č. 511/1992 Zb. v ustanovení § 2 zakotvuje základné zásady daňového konania. Jednou z týchto zásad je zásada zákonnosti. Podľa citovaného ustanovenia pri správe daní postupuje správca dane v konaní o daniach v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chráni záujmy štátu a obcí a dbá pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených na daňovom konaní.

Zásada zákonnosti daňového konania vyplýva z ústavného princípu zákonnosti ukladania daní, ktorý je vyjadrený v čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Keďže daňové konanie, pre ktoré je zákonom ustanovené, že účastník konania sa proti určeniu dane správcou dane môže odvolať, končí až vydaním rozhodnutia odvolacieho daňového orgánu, je zásadou zákonnosti viazaný v konaní o odvolaní aj odvolací daňový orgán. Z dikcie ustanovenia upravujúceho zásadu zákonnosti teda vyplýva, že daňové orgány v daňovom konaní nemôžu chrániť len fiškálne záujmy štátu ako prioritné, ale sú súčasne povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov. To znamená, že zásada zákonnosti daňového konania predstavuje významnú garanciu právnej istoty daňových subjektov.

Skutočnosť, že daňové orgány majú povinnosť dbať na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ďalších osôb, nie je v žiadnom rozpore s ich povinnosťou chrániť záujmy štátu. Vo vzťahu k zachovávaniu práv a právom chránených záujmov daňových subjektov je síce záujem štátu nadradený, avšak nemôže to byť v zmysle toho, aby sa výnos daní ako príjmov rozpočtu dosiahol na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo ustanovuje zákon, alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona. Povinnosťou daňových orgánov v daňovom konaní je teda dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy (a to hmotnoprávne ako aj procesné), ktoré sú podľa § 1 zákona č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky zverejnené v Zbierke zákonov.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb., správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje, alebo

preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb., daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo:

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., vyplýva, že dokazovanie vedie správcu dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb., ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb., daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 48 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., odvolací orgán preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové, či právne okolnosti odvolávajúcim sa neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, možno na ne pri rozhodovaní prihliadnuť.

Podľa § 19 ods. 1 veta prvá a druhá zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z. z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň

- a) voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b) ním uplatnená z tovarov a služieb, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4, 7 a 9 až 12,
- c) ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d) zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že súdy konajúce podľa piatej časti O.s.p., t.j. súdy v správnom súdnictve, nie sú súdmi skutkovými (všeobecné súdy), ale súdmi preskúmovacími, a preto spravidla ani nevykonávajú dôkazy, ktoré navrhol vykonať účastník, nakoľko dokazovanie sa vykonáva na správnych orgánoch v správnom konaní, ktorého konečný výsledok podlieha súdnemu prieskumu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto skutočnosti účastníkom známe nebude nadbytočne opakovať, s jeho odôvodnením, ktoré považuje za úplné, vyčerpávajúce a dostatočne výstižné sa stotožňuje v celom rozsahu, a len na doplnenie a zdôraznenie správnosti dodáva:

Predmetom tohto konania bolo rozhodnutie žalovaného č. 1020501/1/1047946/2012 zo dňa 08.08.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica - pobočka Lučenec č. 9611301/1/429558/2012 z 12.03.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1. zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet DPH v sume - 5939,69 Euro a bola mu vyrúbená daňová povinnosť vo výške 58 822,31 Euro na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie jún 2011, a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Podľa § 49 ods. 1 v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a/ a § 71 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) právo na odpočítanie dane z tovarov a služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tejto službe (tovare) vznikla daňová povinnosť, pričom daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby (tovaru). To znamená, že právo na odpočítanie dane si môže daňový subjekt uplatniť v tom prípade, ak preukáže, že došlo k reálnemu dodaniu zdaniteľného obchodu od dodávateľa uvedeného na faktúre a tento zdaniteľný obchod použije na účely svojho podnikania ako platiteľ a bola vystavená faktúra podľa § 71 ods. 2 zákona o DPH.

V uvedenom prípade správca dane správne vyhodnotil obchodný prípad v tom smere, že nebolo jednoznačne preukázanie dodanie zdaniteľné plnenia pre žalobcu spoločnosťou 1. ENTERPRICE s.r.o. tak ako to bolo uvedené v sporených faktúrach č. 20110605 (Jaklovce) v sume 311 436 Euro (DPH 51 906 Euro) a faktúry č. 20110606 (Pusté Čemerné) v sume 77 136 Euro (DPH 12 856 Euro).

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH môže odpočítateľ od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. V zmysle písm. a/ citovaného ustanovenia platiteľ môže odpočítateľ daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku, z tovaru a služieb, ktoré sú, alebo majú byť platiteľovi dodané v nadväznosti na ustanovenie § 51 citovaného zákona.

Kľúčovou právnou otázkou v tomto konaní bolo posúdenie miery zaťaženia žalobcu dôkazným bremenom vyplývajúcim z § 24 ods. 1 daňového poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zdôrazňuje, že dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zaťažuje daňový subjekt - žalobcu. Samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami nie je podľa súdu postačujúce. Faktúra je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie na nej uvedenej dodávateľom. To, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu.

Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako

právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

Samotná existencia faktúry vyhotovenej platiteľom dane, na ktorej je uvedená DPH, nezakladá právo na odpočítanie dane uvedenej na faktúre. Technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na určité plnenie bez ohľadu na to, či takéto plnenie skutočne poskytnuté bolo. Splnenie formálnej stránky je jednou z podmienok, aby bolo na základe týchto dokladov uznané odpočítanie dane, ale tieto doklady musia byť odrazom reálneho plnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s krajským súdom považuje ďalšie vznesené námietky žalobcu za bezpredmetné, nakoľko v danej veci nebolo žalobcom jasne preukázané, že žalobcovi skutočne sporné služby fakturované faktúrou č. 20110605 sa č. 20110606 dodala spoločnosť 1. ENTERPRICE s.r.o.

Pokiaľ ide o nemožnosť klásť otázky svedkovi N. F., tak odvolací súd poznamenáva, že žalobca neuviedol, v čom by mal tento svedok ozrejmiť dodanie predmetných služieb žalobcovi, keďže ako sám tvrdil všetko zabezpečoval p. Q.. Preto ani odvolací súd nepovažoval túto námietku za takú, ktorá by žalobcovi mohla privodiť priaznivejšie rozhodnutie.

Vzhľadom na uvedené, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. a neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.